

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 2 (2280) 2003 m. sausio mėn. 29 d.

Eina 46-tus metus

Melbourne

Tikėjimas - kaip garstyčios grūdelis

Apaštalai kartą prašė Viešpatį: „Sustiprink mūsų tikėjimą“ (Lk 17, 5). Gana netikėtas prašymas. Argi jie nematė Jėzaus stebuklų? Duonos padauginimo? Stebuklingos žvejonės? Raupsuotųjų ir aklyjų pagydymo? Matė, tačiau labai dažnai apaštalai sutrikdavo; net uolusis Petras, išpažinęs Kristų Dievo Sūnumi, nepajėgė suprasti ir priimti savo Mokytojo kalbų apie būsimąją kančią.

Sekmadieniais jūs einate į bažnyčią, meldžiatės, švenčiate tikėjimo slėpinius - priimate Eucharistiją, Susitaikinimo Sakramentą ir, jeigu gyvenimas teka normaliai, neabejojate savo tikėjimu. Tačiau ne kartą gyvenime tenka patirti tikėjimo išbandymų; tai neseniai išgyveno amerikiečiai, matydami griūvančius ir po savimi palaidojančius tūkstančius žmonių dangoraižius. Labai sunkiai tikėjimo išbandymą gali išgyventi savo mylimiausią vaiką laidojanti motina. Būna momentų, kai tikinčiajam ateina noras ne tik klausti, bet tiesiog rekte išreikti savo abejonę: „Viešpatie, kodėl šiame pasaulyje tiek blogio? Kodėl tu neįsikiši ir nesustabdai nusikaltėlio rankos, kai jis dėl kelių litų smaugia pensininką senuką?“ Tikrai mūsų gyvenime būna akimirkų, kai reikia maldauti Dievą: „Sustiprink mūsų tikėjimą“.

Jėzus anuomet pasakė: „Jeigu jūs turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį ir įsakytumėte šiam šilkmėdžiui: „Išsirauk ir pasisodink jūroje“, - tai jis jūsų paklausytų“ (Lk 17, 6). Šių Jėzaus žodžių nereikia suprasti paraidžiui, tarsi turint kruopelę tikėjimo būtų galima daryti fizinius stebuklus, jis tik Rytų kultūroms įprastu būdu pasakė, jog tikėjimas iš tiesų yra didelė jėga, galinti padaryti nuostabių darbų.

Kaišiadorių arkivyskupui Teofilui Matulioniui yra užvesta beatifikacijos byla. Šis Bažnyčios sūnus išgyveno sunkų totalitarinės sistemos persekiojimą: tris kartus buvo areštuotas, kalintas Solovkose ir kituose lageriuose, patyrė daugybę pažeminimų, buvo prievartaujamas elgtis prieš savo sąžinę, tačiau visada išliko tvirtas ir nesileisdavo į jokių kompromisus. Sovietų pareigūniai vertė vyskupą parašyti laišką, raginantį Lietuvos partizanus nutraukti pasipriešinimą, bet ganytojas

Arkivyskupas Sigitas Tamkevičius

atsisakė tai padaryti. Jis motyvavo tuo, kad negalėsias jiems garantuoti saugumo. Šito užteko, kad vyskupą vėl suimtu ir įkalintų. Ar šitoks gyvenimas nebuvo stebuklas?

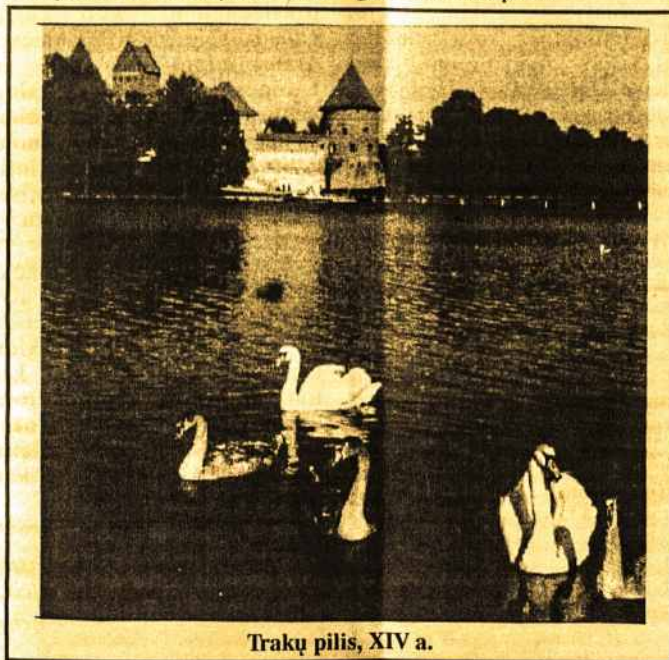
Kaunietė Elena Spirgevičiūtė, užpuoliko verčiama sukitti su jo nešvariais ketinimais ir gąsdinama, jog pasipriešinimo atveju bus nužudyta, sąmoningai pasirenka mirtį, bet ne nuodėmę. Jos tikėjimas nepanaikino mirties baimės, bet padėjo jai būti stipresnei už pačią mirtį. Štai kokius stebuklus daro tikėjimas, jeigu jo turima bent kaip garstyčios grūdelis.

Jėzus, prašomas sustiprinti tikėjimą, neužrašė mokiniams stebuklingos formulės, bet nurodė nesavanaudiškos tarnystės kelią: „Susijuosk ir patarnauk“. Nегana to, jis pridūrė: „Atlikęs visa, kas pavesta, sakyk: „Esu nenaudingas tarnas. Padariau, ką turėjau padaryti“. Nesavanaudiškas tarnavimas ir yra kelias, kuriuo eidami, auginame savo tikėjimą. Jėzus ne tik patarė, bet ir paliko nesavanaudiško, žmonėms skirto tarnavimo liudijimą.

Dvasinio gyvenimo mokytojai nurodo įvairių tikėjimo auginimo būdų. Vienas iš jų - Šventojo Rašto studijos. Skaitydami Dievo žodį, mes tikrai

galime auginti savo tikėjimą, tačiau atsitinka ir taip, kad labai daug studijavę teologiją ir Šventąjį Raštą, net mokslinius laipsnius įgiję žmonės kartais praranda tikėjimą. Mūsų tikėjimas bręsta, kai šalia savęs matome gerą tėvų, kunigų ar draugų tikėjimo liudijimą. Tačiau žmogus gali būti tokios dvasinės būsenos, kad jokie pavyzdžiai jo nepatraukia prie Dievo, kartais net sukelia pyktį. Taigi vienintelis mūsų tikėjimo auginimo būdas - tai aukos arba nesavanaudiško tarnavimo kelias.

Prie to, kas pasakyta, dar pridėčiau vieną Jėzaus mintį: „Ką padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“. Dievas susitapatina su žmogumi, todėl visi, kurie šiandien nuvertina žmogų, dėl nešvarus pelno žemina save ir kitus, negerbia žmogaus gyvybės, tosta nuo Dievo. Jie kovoja su Dievu. Ir priešingai, kiekvienas mūsų geras darbas, nesavanaudiškai skirtas silpnam žmogui, auginą mūsų tikėjimą. Dievo, kol gyvename žemėje, neieškokime danguje: jis yra šalia mūsų. Tik nereikia praieiti pro šalį. Mes, savo laikantys krikščionimis - katalikais, privalome kasdien daryti sąžinės sąskaitą: ar matau Dievą, apsivilkusį vargšo žmogaus darbužiu, ar bandau nors truputį jam patarnauti. Jei taip, tai mūsų tikėjimas garantuotai stiprės.

Trakų pilis, XIV a.

**Galingiausiojo Valdovo
ženklas - kryžius
Krito nuo galvų karūnos,
Nuo durklo žuvo Cezaris,
Tik vienas karaliauja ligi
šiandien
Ir niekas nepasisavins JO
vainiko.**

kun. K. Ambrasas, S.J.

Ketvirtojo amžiaus pradžioje pretendentas į Romos imperatoriaus sostą Konstantinas ties Saxa Rubera („Raudonosios uolos“) stojo į lemtingą mūšį su savo varžovu Maksencijum (lot. Marcus Aurelius Valerius Maxentius 312 m. pro Kr), Romos imperatorium Italijoje ir Afrikoje (306-312), kurie bebėgdamas po pralaimėjimo prigrėdė Tiberyje. Nors Konstantinas buvo stabmeldys ir krikščionys anuomet buvo persekiojami, prieš lemiamą mūšį netoli Romos būsimasis imperatorius, išvydęs dangaus skliaute kryžių su įrašu „Šiuo ženklu nugalėsi“, įsakė kryžiumi papuošti karių skydus, ir kautynes laimėjęs krikščionims suteikė laisvę...

KRISTAUS iš tikrųjų yra VALDOVAS. Visi, kas mėgino iš JO paveržti garbę, karališkąjį vainiką, žlugo. „Nei Dievas, caras, nei galiūnas mums išvadavimo neduos. Vaikai garbingosios komunos save iš skurdo išvaduos“, - marksistai traukė savo „Internacionalą“, kurį parašė prancūzas Potjė. Deja, užuot išsilaisvinę, įklampino ne tik 200 milijonų, bet ir daugelį tautų morališkai pavergė, sunaikino supjudė, apiplėšė. Šitą nelaimę gerai pajuto ir mūsų tauta, ir po penkis žemynus išsibarstė ir smarkiai, neleistina dar šiandien tebesibarstą lietuviai. Nors ir kaip stengtųsi žmogus pasisavinti iš šio KARALIAUS valdžią, galybę, jėgą ir garbę, jam nepasiseks nei XXI, nei L ar C amžiuje, jeigu dar ligi to laiko gyvens žemėje žmogus, nes, kaip liudija daugybė ženklų, mes gyvename paskutiniųjų laikų metą.

„Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada jis atsisis savo garbės soste... Ir tars karalius stovintiems dešinėje: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ (25, 31... 34). Todėl, prisiminę poeto žodžius, nuolankiai tegalime tarti KARALIUI:

„Iš tavo rankų, Dieve, gaunu savo rytą, iš tavo rankų ir šviesi darbų diena. Iš tavo rankų man ir laimė mano krito, ir praeitis, ir dabartis, ir rytdiena“.

Dvasininkas su kario uniforma

Loreta KLICNER
(Teisins iš "T.A." nr.1)

"Pašilkuoja"

Tomas Reinys neslepia, kad tik maža dalis karių pasinaudoja jo tarnyste – priima šventuosius sakramentus, bet dauguma domisi jo paskaitomis. Kartą katalikišką tikėjimą pasirinko stačiatikis. "Dažnai daliniuose nėra sąlygų aukoti Mišias, tik Radviliškio rajone esančiame arsenale turime kopytėlę, bet ten dalinio nesutalpinsi. Todėl apeigas stengiamės susieti su įvairiais renginiais ar atlaidais."

Drąsnesni kariai "pašilkuoja" kapelionui. "Užduoda sukcesnius klausimus ir žiūri, kaip reaguosiu. Kartais po diskusijų prakaitą nubraukiu. Žinoma, visiems įdomu sužinoti apie celibatą, - kapelionas smagiai nusiūjoka. - Nėra buvę atvejo, kad kariai nepaklaustų, kaip mes galime gyventi be moterų."

- Ir ką atsakot? - Kunigystė - pašaukimas.

Kunigas Tomas Reinys

Apmąstyti turėjau daug laiko šešerius metus seminarijoje. Ne visi ten lieka. Su manimi į seminariją įstojo 51, o baigė 18. Kunigų trūksta, todėl ir aš turiu kelias parapijas. Kiti kunigai dirba panašiai.

"Nepapilstysi"

Gal Katalikų Bažnyčia per daug konservatyvi, kad mažėja jaunų žmonių, paaugojusių

gyvenimą Dievui? Kapelionas: "Viską gyvenime turi daryti nuoširdžiai. Juk būti geru tėvu taip pat sunku, ne kiekvienam tai duota."

- Esate jaunas kunigas dvidešimt devynerių. Ar visada jaučiate turįs ką pasakyti per pamokslus?

- Seminarijoje mes sunkiai ir daug mokėmės. Gyvenimo išminties ir filosofijos. Tu rengiesi būti Dievo tarnu. Iš tuščio į kiaušį nepripilsi. Sakydama, kad Dievas yra, tuo neįtikinsi. Žmogui reikia įtikėti pačiam.

Aš augau religingoje šeimoje ir žinojau, kas yra Dievas. Patarnavau bažnyčioje. Tiesa, mokykloje buvau ir spaluku, bet pionieriumi tėvai neleido. Ir mokykloje sakta: jeigu patarnauja bažnyčioje, tegul pionieriaus vardo neturi. O mūsų namai Radviliškyje buvo tarp bažnyčios ir mokyklos. Aš žinojau, ką pasirinkti. Kunigų seminarijoje tik gilinau žinias ir savo tikėjimą.

Vadina vardu

Kariuomenės kapelionas vaikystėje sulaukdavo pašaipų dėl

savo religingumo. Sako žinojęs, kuo pasikliauti. Tomas tebisi, kad šiandien tarp žmonių užmiršta kasdienė malda, kuri jam teikia stiprybės. "Kas dabar pasak: Dieve, aciu tau už dieną?"

Kapeliono nuomone, mūsų vidinė būseną gali būti tas Dievas, kurio ieškome bažnyčioje. "Dievas nėra subjektas. Kas tai? Tai - dvasinės vertybės."

Prieš eidamas į kariuomenę kunigas dėstė tikybą mokykloje. Ten - geriausias bendravimo pamokos. Su vaikais žaidavo ir krepšinį, ir keliaudavo.

Meškuičių parapijoje kunigas drauge su bendruomene organizuoja daug švenčių, į kurias pasikviečia karius. Ir niekas parapijoje nebesistebi, kad sutanę kunigas pakeičia kariškio uniforma. "Meškuičiai pirmoji mano, kaip klebono, parapija. Iš pradžių visi vadino klebonu. Sakiau, kad esu tik kunigas, bet žmonėms anaip labiau patiko. Tebūnie... O jaunimas nebijo pasakyti tu ir vadintu vardu."

(Pabaiga)

"Šiaulių kraštas"

Nesuprastas Būdingumas

Elena BULIENĖ

Sulig asmens būdu vystosi ir jo elgesys, ir tai, kas pasireiškia jo elgsenoje, diena po dienos kalba kas tam asmeniui svarbu, brangu ar ypatingai reikalinga būti laimingu. Tad ko nėra asmens elgsenoje, reiškia, to nėra jo tikyboje. Tokiu būdu, ši dvasinė atsvita be žodžių kalba garsiau per veiksmus ir per tylą. Todėl suderindami mums pažįstamų artimųjų elgseną bei ta, kas pro jų lūpas neprasisveržia, lengvai susidarysime gana pakankamą stebimojo asmens nusistatymo veidą.

Labiau artimesnieji bus dar lengviau pažįstami, nes jie dažniau kalbės apie savo tikėjimą; o tikėjimas išreikštas darbais - ar politiškai ko nors nedarymais, kaip tik liudys tikinčiojo patikimumo, taikumo ar priešingumo lygį. Vadinasi, netiesioginiu būdu galime suvokti, kas būtų netikslu iš tokių laukti, kai mums reikės savajam tikėjimui pasipirties; reiškia, jos reikia tikėtis tik iš bendraminčių.

Artimiau draugaudami su bendramąščiais, savaimingiau orientuojamės, kas juos budina ar migdo, ir juos išskiriame iš bendro pažįstamųjų rato, susiburdami į mažesnę ratelį, kuriame jaučiamės pasauližiūriškai jaukiau. Čia vyrąja broliškumas, kitiems

rodomas vien malonus mandagumas, o dar tolimesniams - dorinis padorumas ("civilizuotumas"). Bet tokie "išskirtieji" dažnai savo padėtis regi it būtų atmesti ar žmoniškai nereikalingi, ir progaiškai kam nors ką nors prasitaria. Kai kam tokios pastabos būna tik minutinės reikšmės išgirda, o kai kam jos tampa tolimesnio elgsenų gildinimo pagunda.

Šitos atydos būdingumas jau liečia tam tikrą preišiškumo sritį, kurią galima pavadinti apkalbėjimu. Vienu atveju apkalbėjimai gali patarnauti teisybiškai, ypač jei reikia susekti piktadarius ar apsisaugoti nuo nevertumų; kitu atveju tas pats apkalbėjimas gali patarnauti šmeižtamumui, ypač, kai smulkiau nežinomos tūlos "teisybės" priežastys. Tokiu atveju, užsiimdami cilinių asmenų elgsenos "nagrinėjimu", net nepastebime, kad gardžiuojamės kitų nusikalstamo galimūmiais: ar suvokiame, kad jei džiaugiamės kitų protiniu ar dvasiniu raišumu, tai ir patys esame tapačiai raiši?... Šitaip "linksmindamiesi" iš tikrųjų elgiamės kaip lėtiniai

žmogžudžiai: žudome (apgėdinamais, patyčiomis) asmens vardą; ardome jo nuotaiką, kenkdami jo sveikatai; niekiname jo gerą valią kituose užsiėmimuose; griauname visapusinį patikimumą rišliavas... o skaudžiausia - žeminame patys savo sielą bei savo tikybinį užnugarį, ypač, kai apkalbomis nepakeičiame susidariusios padėties.

Lygiai skaudu yra bendruomeniniui bei visuomeniniui gyvenimui. Kai neteisingai būna linksnuojami svarbaus asmens elgseniniai pobūdžiai, ir apkalbamasis netenka visuomeninės ar politinio patikimumo ir praranda tariamąjį svorį, tokie liežuvautojai turi būti priskaičiuojami prie tautos ar valstybingumo priešų; juk skleisdami tokius artimo prasižengimus, nuo kurių nepadaugėjo įrašai ligoninėse, drausminimo įstaigose ar kapinėse, dirbame tiesiog kultūringumo naikintojų darbą! O jei reiktų su apšmeižtuoju veidas prieš veidą išsiaiškinti; būkim tikri, didžiama "teisybės nešiojų" išsigastų ir išsigintų.

Gyvendami sau patogioje bendruomeninėje aplinkoje, nuo veikliausių iki romiausių pageidaujame tokios bendruomenės šeimiskumo: kai liūdna, norime, kad kas nors prablaivyty; kai aplanko skausmas, norime kad kas šalia stovėtų su paguoda; kai

padarome klaidą, norime kad kas nors užjaustų - pateisintų ir dovanotų... Reiškia, tarp savųjų norime gyvuoti ne išimtimis, bet lygiais tarp lygiųjų: norime būti tapatūs teisėje ir atsitiesimuose, nežiūrint buvusių ar būseninių skirtumų.

Dėl tokio šiliminio būdingumo kūrimo turime steigti, pripažinti ir puoselėti būdingas ugdymosi sąlygas: šeimiskumą, švietiminį mokšiskumą, gerbti gyvybės - gimties pradų šventumą, pareigini atsakingumą ir pan., idant visi asmeniškai ir bendruomeniškai pajėgtume lengviau orientuotis vertybių suvokime.

Šiandien mūsų gyvavimo būdingumas remiasi dvejetu negyvėlių; pirmasis - nusikalstamumo įstatymo režimas, kuris mus valdo; antrasis - technologinis tikslumas; pastatytas į visas gyvavimo raiškas jis paverčia mus gyvenimo robotais. It galvijai esame suvarinėjami į būvio gardus ir visuomeniškai su tuo sutinkame:

a) pagal nuolankumą, kad nebūtų blogiau; b) pagal palankumą, nes drauge su varinėjimais tikime; c) pagal išlankumą, nes slapoje laukiame pokyčių ir belaukdami išnaudojame aplinkybes.

Mes patys atsakome už gyvenimo ir pasaulio būklę. Tiksliai ir taikliai, kad drąsiai, paleisti žodį ir jo neišsiginti yra kultūrinės kovos už gerį būdingumas.

Gyvenimas neturi kitos prasmės, išskyrus tą, kurią jam suteikia pats žmogus, atskleidamas savo sugebėjimus.

Erichas Fromas

TĖVIŠKĖS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ
FEDERACIJA

Redaktorė Marija Geštautienė.

Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45 dol., Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$90 Aust. dolerių. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm. \$3. Nuolatiniam skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

Prieš 2002 Kalėdų Šventę tauta išsirinko naują prezidentą. Tiesa, čia įvyko netikėtumas. Priešrinkiminės apklausos leido manyti, kad bus išrinktas kitas. Atrodo, kad kaimo žmonės atidavė balsus už tą, kurį jie buvo matę ir girdėję ir prieš kurį ėjo plotinės partijos ir didesnė spaudos dalis. Faktas yra, kad demokratinius rinkimus laimėjo R. Paksas. Ne tiek svarbu, kas ir ką apie jį galvoja, kiek naujo Prezidento sugebėjimas atlikti šitas aukštas pareigas.

Konstitucija turi nustačius Prezidento užduotį: jis turi vadovauti užsienio politikai ir kartu yra vyriausias karo pajėgų vadas.

Kariuomenės organizavimo ir paruošimo darba gerai atlieka gen. Kronkaitis. Čia naujam vadui bene nebūs sunkumų.

Užsienio politika šiuo momentu reikalauja didelio apdirimo ir diplomatiškumo. Laukiame įstojimo į NATO ir ES sutarčių ratifikavimo, kurį vykdys ES narių parlamentai. Tai gi svarbu įgauti jų palankumą mūsų reikalui. O jei jau jį turėtumėm,

Po Rinkimų

Naujo prezidento darbai parodys jo kompetetingumą, o ne kitų komentarai.

dr. Jonas KUNCA, M.D.

būtina jo neprarasti per diplomatinį-politinį neapdirimą. Valstybės Prezidentas reprezentuoja šalį, priiminėja kitų kraštų pasiuntinius ir aukštus svečius. Be užsienio reikalų ministro, Prezidentas turi pareigą ir kartu proga išnaudoti konstitucijos jam suteiktą privilegiją, o kartu ir pareigą.

Dar jautresnis yra tarptautinės politikos reikalas. Taip jau yra, kad JAV rengiasi karu prieš Iraką, o ES dauguma tokiai akcijai nepitaria. Kandidatei Lietuvai čia būtina gana subtiliai laviruoti. Mums nenaudinga užgauti bet kurią pusę.

Užsieniui mažai pažįstamo valstybės vadovo veiksmus ir žodžius seks kitų valstybių diplomatai, žurnalistai ir agentai. Apgalvotas santūrumas padėtų išvengti kompromituojančių

situacijų.

Iš likusių Lietuvai svarbiausių problemų yra tinkamas pasiruošimas įstojimui į ES ir NATO, nes nuo jo priklausys, kiek mums bus iš to įstojimo naudos. Paramos gavimui iš ES būtina turėti gerai paruoštus projektus jau prieš įstojimą. Kitaip tą siūlomą paramą prarastumėm. Aišku, kad čia ne prezidento darbas. Visgi jis gali prie jo prisidėti glaudžiai bendradarbiaudamas su vyriausybe. Vyriausybės pareiga prižiūrėti valstybės administracijos darbą, kurio pagerinimas negali būti atidėliojamas. Esant jau ES, mūsų įstaigos ir ministerijos privalės normaliai dirbti, kad pritaikume prie mums naujos aplinkos sąlygų. Trūkumas sąžiningumo, tvarkos ir drausmės administracijoje įgalina korumpuotų asmenų ir jų grupių

žalingą veiklą. Dėl to administracijos pertvarkymas padėtų išnaikinti korupciją ir su ja dažnai susijusį nusikalstamumą. Būtų stropiau surenkami mokesčiai, ir sumažėtų biudžeto deficitas.

Kita gyvybinės svarbos mūsų tautos problema tai jos mažėjimas. Miršta du kart daugiau lietuvių negu užgimsta. Valdžia privalo ieškoti būdų, kaip pagerinti sąlygas daugiavaikėms šeimoms ir tuo būdu paskatinti kitas šeimas padidinti vaikučių skaičių, kol tėvų amžius dar tai leidžia. Turime vietos mūsų šalyje mažiausiai 6 milijonam gyventojų.

Naujas Prezidentas gali daug prisidėti prie šalies ir tautos problemų sprendimo. Ir asmeniškai jam pritikėtų parodyti savo darbus, kad kritikai buvo apsirikę prieš ir po rinkimų. Darbai, ne žodžiai geriausia įtikina žmones.

Lietuvai svarbu, kad naujo vadovo darbas būtų sėkmingas. Dėl to geriau neskubėti jo puolinti, bet leisti jam ramiai dirbti, ypač jo kadencijos pradžioje.

Vienas iš svarbiausių naujojo prezidento Rolando Pakso rinkiminių šūkių buvo "Už permainas!" Kokias permainas? Juk pačios didžiosios, pačios viltiniausios, pačios realiausios ir tikrą sėkmę garantuojančios permainos pradėtos po ilgo varginančio 12 metų trukusio maratono. Lietuva pakviesta į NATO. Tai saugi erdvė, būtinoji ekonomikos plėtros, o ir socialinių reikalų sprendimo sąlyga. Lietuva kviečiama ir į Europos Sąjungą. Jos ekonominiai pasiekimai neturi sau lygių pasaulio istorijoje. Europa rado saugios ir efektyvios valstybių ir tautų sambūvio ir savitarpio pagalbos formą. Tai patikrinta per pusę amžiaus. O ir pasirinkimo kito nėra, išskyrus Baltarusijos variantą. Ar po tuo šūkiu nebuvo paslėptas tikrasis siekis - bet kokia kaina sustabdyti Lietuvos vykstančias realias permainas, garantuojančias valstybės politikos tęstinumą ir tautinio tapatumo išsaugojimą?

Ir vargu ar reikia kviesti iš šalies aiškiaaregių, kurie atspėtų kokiam "artimajam užsieniui" tokios permainos būtų labiausiai reikalingos? Nesunku įžvelgti visą spektrą galimų, bet anaipol ne naujų, mėginimų "atsiklausti tautos" - ar verta Lietuvai stoti į Aljansą, kuris sovietmečiu buvo be perstojo linksniuojamas agresyvaus karinio bloko vardu? Juk tuos du centus iš lietuviško lito, skiriamus nacionalinio saugumo reikalams, jau nekartą mėginta buvo perduoti "švietimui", o atmetus maskuojančius paistalus - bet kokia kaina atidėti Lietuvos įsijungimą į NATO.

Kas dabar galėtų paneigti, kad atsiranda puiki proga "pataisyti" nuosekliai vykdomas krašto apsaugos sistemos reformas pagal NATO standartus? Ir ar ne dabar parūps pirmiausia pakeisti "savu"

Gerai suplanuoti netikėtumai

Teodoras ČIAPAS

dabartinį kariuomenės vadą gen.majr.J. Kronkaitį, vieną iš aktyviausių kariuomenės pertvarkytojų? Tokių mėginimų būta, bet prezidento V.Adamkaus pozicija buvo vienareikšmė - integracijos į Vakarus netrukdyti. Naujojo prezidento pozicija dar nėra aiški ir tik konkreti veika, o ne žodžiai, parodys kas yra kas.

Labai tikėtina, kad rasis referendumas dėl narystės Europos Sąjungoje ir, dar nespėjusi populistiniais pažadais nusivilti, liaudis nuspręš palūkti kol "sustiprėsime patys". Tokių sumaiščių planuotojai žino, kad Lietuva, viena ir atsivėrusi nuo Vakarų, pažangos keliu vilksis paskutinė, o, timpltelėjus jau dabar trumpą trumpų energetikos pavadėlių, bus priversta atsizadėti net dirščioti į Vakarus. Juk išvijus iš Lietuvos Williams, energetikos saitai buvo greitai ir net nesispyrioiant perduoti JUKOS'ui, už kurio kyšo Lietuvai skaudžiai pažįstamo Kremliaus ausys. Visos pasakėlės apie "Lietuvos išgelbėjimą", nepasirašant sutarties su Williams ir sprunkant nuo atsakomybės, buvo tik vienas iš rinkimų propagandos triukų.

Nežiūrint to, kad beveik visų Seimo politinių partijų vadovai deklaravo paramą Valdui Adamkui, sustiprinusiam savo pozicijas išskirtiniais, be galo Lietuvai svarbiais užsienio politikos laimėjimais, siekiant integracijos į Euroatlantines sistemas, tos paramos nesulaukta. Peršasi išvada, kad visos komunistinės kilmės partijos antrajame prezidento rinkimų ture sutartinai veikė neatsitiktinai. Antroji išvada, patikrinta begalę kartų - visa komunistų veikla buvo grindžiama ir dangstoma dideliu

melu. Išimties nebuvo ir šį kartą. Ir trečioji išvada verta dėmesio: balsų suskaidymas septyniolikai kandidatų, neišvengiamai sukelia suplanuotą sumaištį, be kurios antrame ture sėkmės tikėtis sunku.

Būtų nusižengta tiesai, jei liktų nepaminėtas pasitikėjimo, kaip politikos veiksnio, vaidmuo. Konservatoriai buvo patiklūs gražiai kalbančiam pradedančiam politikui. Pasitikėjimas politikoje - vienas iš pamatinių principų, bet šis principas neatsiejamas nuo kito ir nemažiau svarbaus principo - asmeninės atsakomybės patikrintos konkrečia veikla. Tapusio antrąja figūra konservatorių partijoje asmens iškilimas, primenantis meteoro švystelėjimą, rodo, kad atsakomybės mechanizmas nebūta. Apie perbėgimus iš vienos partijos į kitą, o jų būta keleto, turėtų kalbėti politologai.

Buvusieji komunistai, įsivardiję socialdemokratais, tokių klaidų nedaro, bet tai nėra jų nuopelnas. Atkuriamasis Seimas atkūrė Lietuvos valstybės nepriklausomybę. Tai buvo tautos valios išraiška. Per 12 metų buvo suformuluoti valstybės politikos tikslai ir pradėti sėkmingai įgyvendinti. Seimo narys Andrius Kubilius yra pasakęs, kad dešinieji kloja bėgus, valstybės traukinys jais rieda ta pačia kryptimi, o prie valdymo svėrtų komandos keičiasi, bet traukinys rieda. Ir tai svarbiausia! Tačiau vidaus politikoje yra būdingo tik posovietinei visuomenei stabilumo. Okupacijos metais kompartijos pavedimu, jos parinkti asmenys valdė valstybės turtą, o taip pat ir iš gyventojų atimtą nuosavybę. Lietuvai atgavus nepriklausomybę, valstybės turtą, bankus, visuomenės informavimo

priemonės, jau tapusius privačia nuosavybe, tebevaldo tie patys asmenys. Pasikeitė tik teisinis pagrindas, tik iškabos. Daugeliu atveju, pavyzdžiui, kaime, net gyventojų priklausomybė nuo naujojo savininko išliko ta pati. Ši aplinkybė paaiškina ir daugelį rinkimų kampanijos tariamų netikėtumų.

Galima tik spėti ar ne ant to paties pasitikėjimo slenkščio paslydo ir prezidentas V.Adamkus, mėginęs kurti "naująją politiką", iš kurios, jo paties žodžiais tarant, "nieko neišėjo". Tada jis parodė didelę nemeilę, net nepasitikėjimą dešiniųjų politinių jėgų Seimu, nors būtent tik dešiniųjų balsai nulėmė jo sėkmę prezidento rinkimuose. Ir ar ne jo popintas gegužiukas dabar iš lizdo išstūmė patį šeimnininką?

Jau seniai pastebėta, kad kairiosios prigimties politinėse partijose nemažai aktyvaus jaunimo. To niekaip negalima pasakyti apie konservatorius ir krikščionis demokratius. Ar ne čia reikia ieškoti atsakymo, kodėl į svetur planuojamus iššūkius deramai neatsiliepiama?

Naujasis prezidentas pareiškė, kad "norėjau ir noriu, kad ta savivalė, kuri yra dabar, pasibaigtų. Daugelis varto milijonus, daro įtaką, jautė, kad jų machinacijoms ateina galas." Ši frazė verčia suklusti. Jei žodžiai "nutraukti savivalę" slepia siekimą peržiūrėti svarbiausius valstybės politikos tikslus, kaip nors stabdyti integravimosi į Vakarų sistemas procesus, tai artėja dar vienas sunkus išbandymas Lietuvai. Rinkimų kampanijos metu gausiai žarstyti pažadai apie socialinių reikalų, nedarbo, negražintų indėlių išmokėjimą ir visų kitų problemų išsprendimą per pusmetį išsisklaidys kaip dūmelis vėjuje. Joks prezidentas nepakeis nei Seimo, nei Vyriausybės. Šią tiesą (Nukelta į 8-tą psl.)

MŪSŲ JAUNIMAS LIETUVIŲ DIENOSE

Jaunimo Koncertas – senimo akimis

E. VARNIENĖ

Myliu jauną žmogų, linksmą, nerūpestingą, skausmo ir rūpesčių nesurakintą, gyvastingu žvilgsniu ir drąsa einantį nežinomą ateitį. Džiaugiuosi jų nuostabių sielos veržlumu, išreiškiant savo pomėgius, talentus. Jaunimo pasirodymų visuomet nuoširdžiai laikiu. Mūsų lietuviškasis jaunimas tikrai talentingas – žvilgterėjus programą – matosi įvairumas: muzika, dainos, šokiai, deklamacija ir vaidinimas. Puiku!

Scenai atsiskleidus, (40 min. pavėlavus), pirmasis pasirodė Max Sankauskas (iš Adelaidės), kuris saksofonu laisvai atliko Plasir d'Amour (g. Martini). Pažanga didelė – klestėk! Vėliau išgirdome Andrių Laurinaitį (taip pat iš Adelaidės), puikiai valdant trimitą ir atliekant "Air Gai" (G.P. Berlioz), akompanuojant jo tėveliui A. Laurinaičiui.

Saba Sankauskaitė ir Darių Kubilių (abu iš Adelaidės) esame jau anksčiau girdėję ir džiaugėmės jų kasmetine pažanga. Saba fleita atliko "Cing pieces Brevis", o Darius smuiku – "Concerto No. 22 in A minor" (Viotti). Su džiaugsmu klausėmės sielą glostončių garsų ir tylomis linkėjome jiems gražios ateities. Daug darbo turėjo patirti Nemira Masiulytė-Stapleton, beveik visiems muzikos atlikėjams akompanuojant. Lietuvių Dienos jai buvo labai darbingos, todėl mes visi esame jai dėkingi už jos "neužkastus" talentus.

Šokio menas – taip senas, kaip ir pats žmogus, amžių bėgyje išsivystęs įvairiose formose. Kaip kalba ar muzika, taip ir šokiu žmogus išreiškia savo džiaugsmą, ilgesį, nerimą ir net atpasakoja savo įvairius išgyvenimus. Raminta Kymantaitė (Melbournas) savo šokyje "Diamonds are a girl's best friend", ne tik puikiai atrodė (tikra Marilyn Monroe) bet ypatingai grakščiais judesiais atvaizdavo nelaimingą kino žvaizdę, užbaigė... ar neužbaigė? Buvo kuo pasigėrėti. Kitas šokis Ramintos su Stefute Mačiulaityte "Have a look at what a good night's sleep can do" parodė lakią šokėjų vaizduotę, sukurtant komišką šokį. Publika atsilygino gausiu plojimu.

Talentingoji Saba Sankauskaitė ne tik groja, bet ir šoka labai lanksčiai ir gyvai. Ji su savo studentėmis visus linksmino

Raminta Kymantaitė šoka "Marilyn Monroe"

šokiu "Move dance be Born". Šokio choreografė – C. Underdown. Neatsiliko ir vyriškoji giminė – sušoko taip vad. "Lithuanian rap classic". Laukėm Gintaro Radzivano talento sublizgėjimo, bet šį kartą jis liko kuklus ir leido Giriui Antanaičiui parodyti savo gabumus šios rūšies šokį matome pirmą kartą lietuviškoje scenoje.

Kaip prošvaistė po linksmybių sūkuriu, su deklamacija išnirio Vidas Kubilius (Adelaidė). Aiškia, gražia lietuvių kalba jis padeklamavo B. Sruogos ištrauką "Gedimino sapnas". Ausiai taip malonu ir širdžiai taip gera – mūsų vaikai, anūkai kalba lietuviškai ir taip nuoširdžiai, taip vaizdingai. Ačiū, Vidai.

Šokių, muzikos ir žodžio atsvarai Melbournas pasirodė su daina. Valio Melbourn jaunimui – talentų netrūksta – tai Gintaras Radzivanas, A. Karazija, S. Mačiulaitytė, D. ir A. Prancūnai ir R. ir G. Kymantaitės. Tai, berods, mūsų jaunosios lietuviškos pajėgos, kurios, tikime, šauiniai pasirodys po 2-jų metų Lietuvių Dienose Melbourne.

Štai ir pertrauka. Išmąstau jaunimo pasirodymą. Lyginu su daugeliu pasirodymų ankstyvesniais laikais. Laikai keičiasi, keičiasi ir mūsų jaunimas. Jie visi linksmi, nerūpestingi, nesijautė nerimo ar sielvarto mūsų likimu, nes jaunajai kartai ir tėvynės sąvoka, kad ir geriausiu atveju, yra tik primestinė, perduota tėvų žodžiais, pamokymais, palaikoma gražiomis mūsų tradicijomis. O žmogaus, gi, jaunystė yra apdovanoto nerimu, ieškojimu naujų idėjų ir diriguojama turimos aplinkos ir laiko.

Antroje programos dalyje gausiu plojimu sutinkame Antaną

Iš k: D. Prancūnas, G. Radzivanas, G. Kymantaitė, S. Mačiulaitytė, R. Kymantaitė dainuoja "Anzelmutė"

Zakarauską ir Aurelijų Šliavą (abu iš Sydnėjaus). Nemiros Stapleton akompanuojamas A. Zakarauskas mums paskleidė dieviškų garsų, kad ir šiandien dar lyg girdisi "Naglio arioso" (iš operos "Vaiva") ir širdžiai taip gera, taip gaivu. Publika gausiai plojant, jis dar padainavo "Mergužėlė brangi" (S. Šimkus) ir "Vidurnaktį" (V. Kairiūkštis). Gražiai atrodant solistas elgėsi labai profesionališkai. Įtarpiuose A. Šliavas perdavė "meilės laiškus" – "Gėlės iš šieno" (K. Binkis), "Senamadiški jausmai" (R. Keturakis), "Mano meilė laimingai baigė" (A. Miškinis). Atlikėjas pasilengvino sau, pasirinkdamas paprastą skaitymo būdą, nuotaikoms pakeisti, ir nebandė konkuruoti su dainuojančiu talentu. O tačiau, viskas gražiai derinosi ir krūtinę glostė šilti ir malonūs jausmai.

Laukėm Geelongo "Gegučių" tautinių šokių ir... nieko panašaus! Jie pašoko "Lotino Sun", jaunatviškai, moderniškai. Paruoštas B. Liebich, tikrai maloni staigmena.

Aplankyti Lietuvą – natūralu kiekvienam užsienio lietuviui. Štai Melbourne "Gintaras", viešėjęs Lietuvoje, sugalvojo atvaizduoti savo kelionę vaizdelyje "Mes keliaujam į Lietuvą". Tikrai ideali tema – smalsumui sukelti šypsni ištraukti

ir jaunystės išdykavime pabendrauti. Aiškiai Gintaro Radzivano išmąstyta ir gerai pravestas į Lietuvą kelionės montažas. Jam tenka didelė pagyra už gerą ir laisvą lietuvių kalbos vartojimą (kas nelengva mūsų jauniems) ir, rodos, visiems atlikėjams buvo lengva vaidinti jam režisuojant ir pasakojimu diriguojant veiksmo eigą. Tai aiškiai didelis ir natūralus talentas, kuris bus panaudotas ateičiai.

Nors jaunimas nešvietė lietuviybės idealo sieksniais ir tarpais net jautėsi ciniškas požiūris į "lietuviybės" išraišką, bet jaunimas visuomet yra natūralus ir, kaip nuolat keičiasi fizinis pasaulis, tai taip ir atsiviečia ir jauno žmogaus dvasiniame pasaulyje.

Visą programą gražiai pravedė – lietuviškai ir angliškai – Jolanta Laurinaitytė ir Vidas Kubilius. Dėkingi esame ir koncerto koordinatoriui Linui Kubiliui, žinant, kad nelengva yra surinkti ir priprašyti dalyvių, ir suvesti visus scenon.

O mes, senimas, su nostalgija mintyse, palydėję savo jaunas dienas, tik galim pakartoti M. Putino žodžius:

*"Lai siaučia gyvenimas saulėtam šoky,
Tu skausmą ir juodąją naktį
giedoki".*

Prisiminimai iš XXII Lietuvių Dienų Adelaidėje

A. VYŠNIAUSKIENĖ

Artėjo šventės, vieni kitų klausėme kas važiuoja į Adelaidę Lietuvių Dienom.

Kalėdų antra diena. Prie Melbourno Lietuvių Namų susirinko gražus būrys žmonių su savo lagaminais. Visų veidai linksmi, atsipalaidavę nuo kasdieninių rūpesčių, leidomės į kelionę.

Mūsų autobuso kapitonas Bob draugiškas, mėgsta muziką, dainą, papasakojo daug anekdotų ir taip linksmai, geroje nuotaikoje pasiekėme Adelaidę.

Adelaidėje apsistojo Glenelg, Adelaidės International Motelyje.

Sekančią dieną, gerai pailsėję, pavalgę pusryčius, važiuome į šv. Kazimiero Lietuvių Bažnyčią. Kaip mums patogiu, nereikia rūpintis apie susisiekimą, nes autobusas mus nuvežė į visus parengimus.

Prie bažnyčios daug žmonių. O kiek daug senai pažįstamų, mielų veidų. Kaip malonu vėl pamatyti savo jaunų

dienų draugus, kiek daug gražių prisiminimų... Aš tikiuosi, kad ir toliau tęsime šią puikią tradiciją - Lietuvių Dienas!

Diena šilta, renkamės į bažnyčią, čia daug vėsiu. Kaip gera šioje lietuviškoje bažnytelėje pabūti. Kiek daug mums brangių, Lietuvą primenančių meno darbų: šv. Kazimieras, mūsų trispalvė, Gedimino stulpas, rugių varpos ir t.t.

Bažnyčioje, jungtinis choras repetavo. Kaip mes sutilpome visi, nes choras užėmė beveik pusę bažnytelės?

Zmonės pradėjo riktis į bažnyčią. Įzygiavo uniformuoti sportininkai su savo vėliavomis ir garbės svečiai.

Šv. Mišios atnašavo kun. J. Petraitis MIC ir kun. E. Arnašius. Skaitymą skaitė L. Gerulaitis. Aukos atnešė J. Vabolienė OAM ir V. Baltutis. Tai dienai pritaikintą pamokslą sakė kun. E. Arnašius.

Giedojo stiprus jungtinis choras. Giesmių žodžiai ir melodija pasibeldė į mūsų sielas. Ne vienam iškritė džiaugsmo ašaros iš akių...

Po šv. Mišių vieni pietavo Parapijos Salėje, kiti važiuo į Lietuvių Klubą. Visur laukė su šypsena puikiai paruoštas lietuviškas maistas.

1 val. p.p. Australijos Lietuvių Dienų ir Sporto Šventės Atidarymas, Wayville Sporto Centre.

J. Vabolienė OAM, A.L.Dienų Ruošos Komiteto pirmininkė sveikino atvykusius į Lietuvių Dienas.

*Mylėsi Lietuvą iš tolo
Visa širdim, visais jausmais.
Regėsi ją kaip saulę skaisčią.
Tik ji tau bus širdy gyva.
Senuolių žemė - Lietuva.*

Lai ši mūsų šventė suartina mus visus plačiai paskludusius šiame krašte, duoda artimai pajusti lietuviškos dainos

(Nukelta į 5-tą psl.)

2002 metais liepą Lietuva ir Australija pasirašė bendradarbiavimo sutartį dėl įvaikinimo. P.Helen Brain iš Žmogaus tarnybos Melburne ("Human Services") neseniai lankėsi Lietuvoje tam, kad galutinai suderinti minėtą sutartį. Sutartis leis Australijos gyventojams įvaikinti vaikus iš Lietuvos. Tarptautinėje įvaikinimo programoje vaikai iš Lietuvos įvaikinimo skaičius kitose valstybėse gyvenančių piliečių yra labai nedidelis (ar tai būtų Lietuvos piliečiai, lietuvių kilmės ar kiti asmenys). 2001 metais buvo įvaikinti tik 43 vaikai, o šiais metais – 60.

Tarptautinį įvaikinimą reguliuoja Hagos Konvencija ir 1993 metų Bendradarbiavimo sutartis atsižvelgiant į šalies vidaus įvaikinimą. Lietuva ratifikavo sutartį 1998 metais, tais pačiais metais gruodžio mėnesį ją pasėkė ir Australija. Deja, dviejų šalių bendradarbiavimo sutartis, leidžianti Australijos gyventojams įvaikinti vaikus iš Lietuvos, buvo pasirašyta tik praėjus trims su puse metų.

Išvaikinimo procedūrą Lietuvoje (ar tai būtų vietiniai tėviai ar užsieniečiai) prižiūri "Išvaikinimo tarnyba" prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos. Lietuvoje yra 5 vaikų namai, kuriuose gyvena vaikai iki 5 metų amžiaus. Daugelyje iš šių

VAIKŲ IŠ LIETUVOS ĮVAIKINIMAS

Andrius Žilinskas, LR garbės konsulas, Melburne.

namų gyvena apie 100 vaikų, tame tarpe ir vaikai su negalia. Vizito į Lietuvą metu p.Brain apsilankė Vilniaus našlaičių namuose, kuriuose gyvena daugiau kaip 100 vaikų, kurių amžius nuo kūdikių iki 5 metų. Ji pamatė, kad vaikai yra gerai prižiūrimi, kambariai jaukūs ir tvarkingi. Kai vaikui sukanka 5 metai, jis yra perkeliamas į vaikų globos instituciją. Iš ten vieni vaikai apgyvendinami globėjų šeimose, bet tai palyginus nauja formacija Lietuvoje.

Vaikas pirmiausia turi būti pasiūlomas Lietuvoje gyvenančioms ir norinčioms įvaikinti šeimoms. Jeigu tokia šeima neatsiranda tik tada vaikui galima ieškoti šeimos užsienyje. Šeima turi teisę per 6 mėnesius apsispręsti, ar nori įvaikinti vaiką. Jeigu per šį laikotarpį nei viena Lietuvoje gyvenanti šeima nepareiškė noro įvaikinti vaiką, tai duomenys apie tą vaiką gali būti perduoti "Išvaikinimo tarnybai" dėl tarptautinio įvaikinimo.

Vaikai patenka į vaikų namus ar vaikų globos įstaigas dėl kelių priežasčių, tai mirė jų tėvai, tėvams atimtos tėvystės teisės, ar kai kuriais atvejais, tėvai juos tiesiog paliko.

Šiuo metu Lietuvoje įvaikinimo eilėje laukia apie 300 vaikų. Daugelis vaikų išvyksta į šeimas, gyvenančias Prancūzijoje ir JAV. Tarptautinis įvaikinimo procesas gali užtrukti nuo dviejų iki trijų mėnesių. Bet, jeigu šeima pasiruošusi įvaikinti vaiką su negalia, tai toks vaikas gali būti pasiūlytas įvaikinimui daug greičiau. Į šią kategoriją patenka vaikai su fizinėmis ir protinėmis negaliomis, broliai/seserys iš trijų ar daugiau vaikų, taip pat vaikai vyresni nei 8 metai. Įsivaikinti leidžiama tik susituokusioms poroms. Vieniši tėvai ar poros, gyvenančios ne santuokoje, neturi teisės įsivaikinti.

Kaip nurodo Hagos Konvencija, pirmiausia žiūrima vaiko interesų. Todėl nenuostabu, kad tarptautinis įvaikinimo procesas ilgas ir su daugybe patikrinimų. Bendri reikalavimai būtų tokie:

1. Prašymą įvaikinti padavę tėvai turi pateikti išsamią ir detalią informaciją apie save tam, kad būtų galima nuspręsti, ar jie tinka būti vaiko tėviais.
2. Prašymą padavę tėvai turi nurodyti, kokio vaiko jie pageidauja.

3. Kai prašymą padavusių tėvų dokumentai būna išnagrinėti ir patvirtinti Australijoje, tik tada jie siunčiami į Lietuvą.
4. Prašymą padavę tėvai turi praeiti tarptautinio įvaikinimo kursą, kuris aptaria vaiko iš kitos šalies įvaikinimo sunkumus, kultūrinius, religinius ir lingvistinius skirtumus.
5. "Išvaikinimo tarnyba" ieško vaiko ar vaikų, kurie atitiktų prašymą padavusių tėvų norus. Tarnyba siunčia vaiko biografiją į Žmogaus tarnybos departamentą Melburne. Jeigu prašymą padavę tėvai sutinka įvaikinti pasiūlytą vaiką, dokumentai siunčiami į Apygardos teismą Vilniuje. Teismo proceso metu pakeičiama vaiko pavardė ir, galimas atvejis, jo/jos pirmas vardas.
6. Prašymą padavę tėviai turi dalyvauti bylos nagrinėjime Lietuvoje. Iki teismo proceso suorganizuojamas tėvių susitikimas su vaiku. Kadangi teismo procesas gali užtrukti nuo dviejų iki keturių savaičių, tėviams nebūtina visą šį laiką likti Lietuvoje. Jie gali išvykti iškart po to, kai teismas priima sprendimą dėl įvaikinimo.
7. Kai Vilniaus apygardos teismas priima sprendimą dėl įvaikinimo, Vilniaus civilinės registracijos biuras turi išduoti naują gimimo liudijimą. Turi būti atlikti ir kiti formalumai.
8. Tėvai turi gauti naujus vaiko kelionės dokumentus, nes vaikas negali keliauti su Lietuvos Respublikos piliečio pasu, nes ji/jis jau ne Lietuvos pilietis.
9. Australijos ambasada Varšuvoje išduoda Australijos vizą.

Kai vaikas atvyksta į Australiją, Žmogaus tarnybos departamentas palaiko ryšį su vaiku ir jo/jos naujais tėvais. Po oficialios įvaikinimo procedūros dar eilę metų Departamentui reikia pateikti įvairias ataskaitas.

Tie, kurie norėtų daugiau sužinoti apie galimybę įvaikinti vaiką iš Lietuvos, turi kreiptis į atitinkamas įstaigas Lietuvoje ir Australijoje. Žemiau išvardintos tų įstaigų koordinatės:

LIETUVA

"Išvaikinimo tarnyba" prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos
Sodų g. 15
Vilnius LT-2006
Tel: 370 2 310928
Fax: 370 2 310927
e-mail: giedre.ivaik@takas.lt

AUSTRALIJA

Intercountry Adoption Service
Department of Human Services
20th floor
555 Collins Street
Melbourne Vic 3000
Tel: 61 3 9616 7252
Fax: 61 3 9616 7974
Web address:
www.dhs.vic.gov.au/commcare

Lietuvos Baletu Bičiulių Popietė Adelaidėje

Laikė Australijos Lietuvių Meno Dienų Adelaidėje, Lietuvos Baletu Bičiuliai surengė Popietę – susirinkimą paminėti savo ketvirtąjį gimtadienį. Popietė įvyko St. Bartholomew Bažnyčios salėje, 79 Beulah Road, Norwood, gruodžio 30 d., 2002, netoli nuo Adelaidės Lietuvių Namų.

Prieš keturis metus vykstant panašiom Australijos Lietuvių Meno Dienom Geelonge, oficialiai buvo įkurta Lietuvos Baletu Bičiulių (LBB) draugija. Bičiuliai daug nuveikė remdami Lietuvos Baletą, Lietuvos Baletu Studiją ir atskirus šokėjus finansiniai, siūsdami baletu šokėjams batelius, baletu knygas į Archyvą. Savo ruoštu, Lietuvos Baletu vadovybė atkreipė į Bičiulius dėmesį ir dovanavo video juostas, plakatus ir nuotraukas. Kiekvienam bičiuliui atvykusiam į Vilnių buvo suteikta geriausia vieta teatre ir išreikšta didelė meilė.

Australijos Baletu Bičiulių įkūrėjai – Jurgis Žalkauskas ir Ramona Ratas prie gimtadienio torto Adelaidėje

Pradžią LBB įkūrimui davė kažkada įvykęs atsitiktinas Ramonos Ratos ir mano susitikimas Lietuvių klube Melbourne. Besikalbant paaiškėjo, kad turime daug bendrų siekių ir norų Lietuvos Baletui. Po to susitikimo, sekė sėkminga veikla ir atsiekimai. Netrukus prie LBB Baldybos prisijungė didžiai energinga sekretorė Joane Songaila ir išdinininkas Justinas Ankus.

Popietė Adelaidėje praėjo sėkmingai. Dalyvavo turbūt virš 100 dalyvių. Juozas Songaila su trimis muzikantams ypatingai profesionaliai visą valandą grojo

lengvo žanro muziką iki pradėdant susirinkimą, kurį pravedė Ramona Ratas ir iš Lietuvos atvykęs scenos menininkas A. Šliavas. Susirinkimą pasveikino LBB Patronas ir Generalinis Konsulas Viktoras Šlitteris ir žodį tarė LBB pirmininkas Jurgis Žalkauskas.

Lietuvos Baletu Bičiulius sveikino Lietuvos Baletu vadovybė, Baletu kompanija, Lietuvos Baletu Fondas ir žymi baletu kritikė ir buvusi balerina Alidija Ruzgaitė.

Popietėje atsilankė buvusi Lietuvos Operos ir Baletu balerina Janina Giedraitytė ir Australijos Baletu šokėjas Robert Okell.

Programoje pasirodė iš Lietuvos neseniai atvykęs daug žadantis ir jau dabar Australijos lietuvių klausytojus žavintis tenoras Antanas Zakarauskas. Savo kūrybą labai jautriai perskaitė Lidija Šimkutė. S.A. Children's Ballet Company (Adelaide) – vietinės baletu mokyklos mokiniai, specialiai atvykę iš Melbourne – Camberwell District Ballet School mokinė Champa Maciel, išpūdingai pašoko keletą šokių.

Ramona Ratas ir Aurelijus Šliavas pravedė sėkmingas varžytines ir loteriją. Surinkti pinigai, kiekvienas doleris, skirtas Lietuvos Baletui paremti. Visi atsilankę buvo pavaišinti šampanu, kava, arbata ir užkandžiais.

Jurgis Žalkauskas

Prisiminimai iš XII Lietuvių dienų ...

(Atkelta iš 4-to psl.)

jautrumą, gimtosios kalbos grožį ir suteikia progą, čia gimusiam, mūsų jaunimui suprasti kas yra lietuvis, kas yra Lietuva.

Tad džiaukimės, dainuokime, mieli lietuviai, kad mūsų Lietuvių Dienos gyvuotų dar daug, daug metų.

Po pasaulį pasižvalgius...

Corcovado Kristaus Statula

Alė LIUBINIENĖ

Sekantį rytą, pilni žingeidumo, išslinkome pasižiūrėti kas darosi gatvėje. Vos paėję pora metrų nuo mūsų viešbučio, mes ko neužlipom ant vyro, miegančio ant patiesto laikraščio, šalia durų su geležinėmis grotomis.

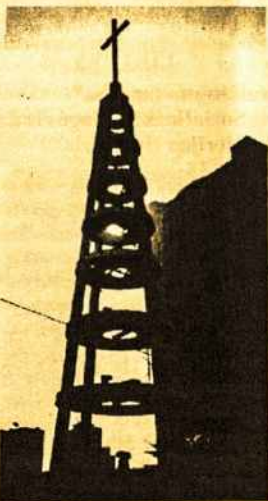
Kurį laiką, išsigandus, aš spoksojau į jo išsidraikiusias liesas, plikas rankas ir kojas. Apėmė piktis, kai mintyje palyginau vargingas "favellas" su ištaigingoms, baltoms viloms. Kur yra teisybė šitame pasaulyje, šiupro nukrėsta pagalvojau. Susigėdinau ir pasijaučiau lyg būčiau kalta, kad čionai buvo žmonių kurie turėjo šitaip gyventi. Bet taip pat aš jam nemėginau padėti.

Kitoje pusėje siauros gatvės, mažas vaikas sujudėjo ant kartono šalia moteriškės. Prisiminiau vakarykštį viešbučio tarnautojo išpėjimą apie skurdą ir pavojų, kuris tykojo šalinėse gatvėse garsaus Copacabana pajūrio, užpakalyje liuksisinių viešbučių. Bijodami būti apvogti arba apiplėšti, mes sugrįžom į viešbutį.

"You go to Corcovado... Very good... I book the tour for you... Yes?" tas pats aptarnautojas atidarė mums viešbučio duris, kurios buvo laikomos užrakintos net ir dienos metu.

Devintą valandą ryto mes prisijungėm prie ekskusijos apžiūrėti Kristaus statulą ant Corcovado kalno. Mūsų autobusas važiuo per "Avenida Presidente Vargas", trijų kilometrų ilgumo greitkelį prigrūstą mašinomis, kuris ejo per patį vidurį Rio miesto komercinės dalies. Vadovas mus apšvietė apie šio miesto turtingumą ir jo klestėjimą. Algis teisingai sakė, kad šitas miestas yra pilnas priešingybių.

Žiūrint per autobuso langą abiejose pusėse kelio matėsi moderniškai dangoraižiai ir seni kolonistų pastatai su pusiau apskritomis arkomis, statyti

"Maya" šventyklos varpinė

Kristaus statula ant Corcovado kalno, Rio.

portugalų stiliumi. Dabar jie buvo įsprausti į tarpą tarp aukštų stiklinių bokštų. Matėsi ir daug senų bažnyčių. Kai kurios buvo paverstos į muziejus, o į kitas, žmones dar tebeėjo Dievo garbinti.

Corcovado yra aštuonių šimtų metrų aukščio, labai status kalnas, tautiniame "Tijuca parke". Atvažiavę ten sustojome jo papėdėje. Iš ten nuvėžiojom į mažą stotelę, iš kurios raudonas "cable car" kas pusvalandį vežė turistus į kalno viršūnę pasigrožėti statulos ir Rio de Janeiro panoramos.

Algis ir aš atsisėdom dešinėje pusėje. Pradėjus važiuot, jis greitai kilo pagal siaurą kalno keterą. Tarp prabėgančių medžių ir krūmų, karts nuo karto trumpai pasirodė Rio de Janeiro ir Atlanto vandenyno pajūrių vaizdai.

Po to kai pasiekėm viršų, mums dar reikėjo ilgai lipti iki priėjom Kristaus statulą. Bet kada su kiekvienu laiptu į viršų atsidendė geresnė ir įdomesnė panorama, mes pamiršom nuovargį.

Pakeliui, vadovas mums pasakojo, kad ši milžiniška "Cristo Redentor" statula, su išskėtom rankomis lyg Jis dar būtų prikaltas prie kryžiaus, buvo virš trisdešimt metrų aukštumo. Jis taip pat mums tvirtino, kad šitas šventas Dievos Sūnus, reikalui esant, laimino Brazilijos dukras ir sūnus, pastiprindamas jų išmintį ir tvirtumą.

Žiūrėdama iš viršaus į vargingas "favellas" apačioje, aš stebėjau kodėl Jis pamiršo jose skurstančius žmones. Tada prisiminiau dar kitą istoriją, kad Kristaus rankos turėjo būti sukryžiuotos ant krūtinės, nes Rio yra daug gyventojų, kurie yra šiurkštūs ir savimeiliai.

Tikrenybėje, šita statula buvo užplanuota pažymėti šimto metų sukaktį Brazilijos nepriklausomybės nuo Portugalijos. Bet taip kaip ir daug kitų, gerų užmačių, šitas projektas sustojo iki negavo finansinės pagalbos iš Vatikano ir prancūzų skulptoriaus Paul Landowsky.

Pakalbėkime apie sveikatą...

Vanduo atgaivina ir galvą praskaidrina

Vasara, saulė, karštis - gerti! Vis dėlto kai kurie žmonės tvirtina: "Kas mažiau geria, mažiau ir prakaituoja" arba "Daug geriant, apsunkinama inkstų veikla". Nesąmonė. Gerai savijautai vanduo yra būtinas. Kuo aktyviau dirbama, tuo daugiau reikia skysčių. Jų atsargą organizme nuolat būtina papildyti ir pasyvaus gyvenimo būdo žmonėms.

Kai kurie žmonės linkę ignoruoti troškulį, nes dažnas gėrimas susijęs su būtinybe dažniau vaikščioti į tualetą. Tuo tarpu troškulys yra organizmo pavojaus signalas. Jis pajuntamas, kai skysčių ima stigti pusei procento kūno svorio (65 kg svorio moteriai tai būtų apie trečdali litro vandens). Kai vandens trūksta dviem procentams, kūno svorio, jautresniems žmonėms ir ypač vaikams atsiranda nuovargis, silpnumas, galvos skausmas. Kūnas skelbia pavojų: sumažėjęs skysčių, tirštėja kraujas. Pablogėja kraujo apytaka, medžiagų pasisavinimas, vyresnio amžiaus žmonėms ima grėsti širdies smūgis. Praradus daugiau nei 20 procentų skysčių, iškyla pavojus gyvybei.

Trisdešimtmetei moteriai per dieną reikia suvartoti apie 2,7 litro skysčių. Iš jų 1,2 litro ji gauna su maistu, o likusius 1,5 litro turėtų išgerti. Per karščius, laikantis dietos arba sportuojant, taip pat karščiuojant, skysčių paros normą reikia padidinti iki 3 litrų. Įprastomis sąlygomis derėtų įprasti kasdien išgerti po 1,5 litro vandens. Su amžiumi organizmo ląstelės prasčiau pasisavina skysčius, sumažėja inkstai. Štai

kodėl seni žmonės apskritai turi išgerti mažiau. Skysčius jiems patariama vartoti dažnai ir po truputį - tiek, kad neišdžiūtų burna.

Skaičiuojant kūno svoriui, vaikams reikia daugiau vandens nei sugausiems žmonėms. Kai tik mažieji pajunta norą, reikia pasiūlyti atsigerti, pavyzdžiui, nesaldintų natūralių sulčių, mineralinio vandens, vaisinės arbatos. Troškuliui maišinti tinka ir vaikų mėgstami, net iki 90 procentų vandens turintys vaisiai bei daržovės: agurkai, pomidorai, melionai, braškės. Tokie vaisvandeniai, kaip limonadas, kokakola, yra menkaverčiai, nes turi cukraus, prastai malšina troškulį, numuša apetitą. Pienas irgi netinka atsigavinti, nes jame daug riebalų.

Kiekvieną kartą patartina gėrimus kaitalioti. Tai skatina norą gerti. Troškuliui malšinti ypač tinka mineralinis ir tyras vanduo, nesaldinta vaisinė arbata, skietos sultys. Priešingai nei įprasta manyti, kava ir juodoji arba žalioji arbata neaprupina organizmo skysčiais. A.Mejer, Vandsbeko ligoninės Hamburge vyriausioji gydytoja, teigia: "Nebalintoje ir nesaldintoje kavoje arba arbatoje nėra riebalų, baltymų ir angliavandenių, taigi tai yra grynas skystis. Tačiau kofeiną skatina vandens pašalinimą iš organizmo". Kavos ir arbatos mėgėjams reikėtų į tai atsižvelgti ir, be aromatingo gėrimo puodelio, papildomai išgerti stiklinę vandens. Tai numalšins troškulį.

Parengta pagal "Brigitte"

Statula buvo pabaigta 1931 metais.

Nustebinti vaizdais, mudu su Algiu vaikštinėjome aplink statulą su žemėlpiu rankoje, bandydami atpažinti skirtingus Rio priemiesčius. Pirmiausia pastebėjome kyšančią "Sugar Loaf" uolą; tada ieškojom Copacabana ir kai ją radom, tuojuos atpažinom Ipanema ir Leblon rajonus ir Rodrigas de Freitas ežerą.

Nufotografavę statulą ir aplink ją Rio panoramą, pavargę ir ištroškę vėl grįžom žemyn laiptais. Pusiaukelyje, sustojom pasilsėti ir išgerti po stiklą alaus. Numarinę troškulį, lipom toliau žemyn iki "cable car" stoties, kur kartu su kitais turistais nuvažiuojuome nuo kalno.

Autobusas jau laukė mūsų. Pakeliui į viešbutį, vadovas pravežė mus pro dviaukštį "aqueduct", kuris dabar yra vartojamas lengvajam traukiniui, vežioti žmones į miestą ir atgal.

Netoliese jo stovėjo didžiulė, iškilminga, moderniška, naujai pastatyta katedra, kurioje yra laikomos pamaldas visų

krikščionių religijų. Šis pastatas buvo suprojektuotas kaip senovės "Maya" šventykla. Jos sienos, su begale mažų langų, siaurėjo kildamos į viršų, iki suejo į piramidės pavidalą. Keturi jos kampai buvo išgrąžinti spalvotais vitražais su moderniais motyvais.

Mums labai patiko jos moderniška varpinė. Ji buvo suprojektuota kaip kūgis. Jos į viršų kylantys, mažėjantys apvalūs žiedai, išdėstyti lygiais tarpais, buvo įsprausti tarp keturių, grakščių kolonų, su kryžiumi viršuje, kad davė jai vaizdą kilnaus dvasinio pakilimo.

Jau buvo antra valanda kai mes grįžome į Copacabana. Po pietų, Algis ir aš nutarėm pasidžiaugti laisva popiete. Vaikštinėjome per "Avenida Atlantica", gėrėdamiesi Copacabana spalvinga atmosfera, smaguriaudami ir atsivėdindami su ledais ir karts nuo karto prisėsdami išgerti po pora alaus stiklų. Kokia šauni maisto kombinacija, pagalvojau, bet juk tai nėra svarbu. Atostogaujant, visokios kvailystės yra įmanomos. (Bus daugiau)

IŠ MŪSŲ PARAPIJŲ

Šv. Mišios atlaikytos:

Už Veltos Grikšlienės v.,
užsakė A. Grikšelis
Už Onos Aleknienės v.,
užsakė Sodaičiai,
Kun. E. Arnašius

Melbourno Parapijos Tarybos pranešimai

Parapijiečiams svarbios datos:

1. A. † A. Prelato Prano Dauknio paminklo pašventinimas
Vasario 23 d., 11 val. bus atnašaujamos šv. Mišios už prelado Prano Dauknio vėlę, pirmosioms mirties metinėms.
Paminklo pašventinimo apeigos įvyks Fawknere kapinėse, 2 val. po pietų.
Kviečiame visus parapijiečius skaitlingai dalyvauti.
2. Monsignor Christopher Prowse,
Vicar General, Archdiocese of Melbourne,
kartu su klebonu Eg. Arnašiumi atnašaus šv. Mišios, šv. Marijos Jūrų Žvaigždės bažnyčioje, West Melbourne, **11 val., kovo 2d.**
Prašome parapijiečių gausingo dalyvavimo.
Parapijos Taryba

Melbourniškųjų dėmesiu

Nepriklausomybės

Šventė

Sekmadienį, vasario 16 d., 1.30 val. p.p. Melbourno Lietuvių Namuose įvyks Jubiliejinis 85-rių metų vasario 16-sios minėjimas.

O toliau seks inkorporacijos priėmimo susirinkimas, kuris vyks Jubiliejinėje salėje. Po to pasivaivaisinsime kavute ir pyragais.
Visi kviečiami dalyvauti.
A.L.B. Melbourno Apylinkės Valdyba

Pranešimas Melbourno pensininkų sąjungos nariams

Pirmasis šių metų susirinkimas įvyks vasario 11 dieną, 11 val. Lietuvių Namuose.
Valdyba

Siuntiniai į Lietuvą

Dėžės galima gauti sekmadieniais nuo 12 val. iki 13 val. p.p. Klubo salėje. Kaina \$65.
Kas turi gerų dėvėtų rūbų, ypač vaikams, prašome atvežti į

Lietuvių Namus. Jie bus siunčiami daugiavaikėms šeimoms.

Melbourno Lietuvių Katalikių Moterų Draugijos Valdyba

Padėka

Nuoširdžią padėką reiškiu p.p. Alisai Baltrukonienei, Aldonai Butkutei, Monikai Sodaitienei, Zigmui Augaičiui, Vladui Bosikiui už atsiveiktinimo žodžius, Ritai Mačiulaitienei, Birutei Kymantienei ir Melbourno parapijos chorui už giesmes, kun. Egidijui Arnašiumi už apeigas, Lietuvių karių veteranų sąjungai "Ramovei" už garbės sargybą, o taip pat ir visiems tautiečiams kurie susirinko poetą Juozą Milšlą-Silainį išlydėti į amžinybę.

Viva Alekna

Gloria et Pax!

2002 Kalėdos

Geroji Halina,

Ir visos Katalikių Moterų D-jos Moterys, rėmėjai ir Bičiuliai! Kun. Egidijau ir visi šventieji!

Visas-us noriu apkabinti, širdingiausiai sveikinti nuostabioje Jėzaus Gimimo šventėje! Būkite pilni Jėzaus! Būkite pilni Jo Meilės vieni kitiems!

Būkite pilni Jo Džiaugsmo, Ramybės ir kilnaus nerimo!

Telygi gausi viešpaties palaima į Naujuosius 2003 Metus.

Noriu bent šiuo sveikinimu atnešti baltų laukų mistiką, šalčio sukaustytą žemę, lietuviškų miškų rimtį, jų slėpinę tylą. Tėvienija mus ir šv. balta plotkelė, taip seniai, nuo vaikystės, mus lydinti ir teikianti šeimoms jaukumą -

Aš Jus visas-us širdingai myliu ir ilgiuosiu.

"Linksminkimės ir džiaukimės Dievui garbę duodami giedokime!..." Taip giedokime, dainuokime, džiaukimės, juk esam Dievo mylimi vaikai.

Su meile Birutė Žemaitytė

Kunigui ir Parapijai aukojo:

\$100 J. Leknius, \$70 G. Jokubaitienė, \$55 S. Bakaitis, po \$50 A. Baltrukonis, G. ir M. Varanai, Elena Juškevičienė, Mačiulis.

Kun. Eg. Arnašius ir Parapijos Taryba dėkoja už aukas.

2003 m. vasario 2 d.

1 val. 30 min.

Melbourno Lietuvių Namuose

Kviečiame visus į

KONCERTĄ,

"Meilės laišakai"

Antanas Zakarauskas (tenoras)

ir

Aurelijus Šliavas (skaitovas)

Programoje - lietuvių kompozitorių dainos, italų operų arijos, lietuviška poezija...

Bilieto kaina - \$13.

Geelonge

Šv. Kalėdų mišios

Juozas GAILIUS

Kaip gyvename Geelonge praslinko daugiau kaip penkiasdešimt metų. Dauguma mūsų taurių lietuvių iškeliavo į amžino poilsio vietą, kiti vis dar palaiko lietuviškas tradicijas atsivežtas iš tėvynės Lietuvos. Prie Kūčių stalo susirenka visa šeima, laužo kalėdaičius, pasimeldžia, palaiko tą dieną pasninką ir vakarienauja 12-kos patiekalų maistą be mėsos. Tuo tarpu per Adventą kun. Egidijus Arnašius aplankė tikinčiųjų šeimoms ir ligonius, atveždamas komuniją ir kalėdaičių Kūčių stalui, tai gražus lietuviškas paprotys, daugumos buvo sutiktas su malonumu ir vaišingumu.

Šv. Kalėdų rytą lietuviškos pamaldos buvo atlaikytos šv. Petro ir Povilo bažnyčioje, 8.30 val. ryto, kurias laikė Melbourno lietuvių klebonas Egidijus Arnašius.

Galingai sugiedant "Sveikas Jėzaus gimusis" bažnyčios maršalka Juozas Gailius įnešė kryžių su palyda.

Prisimenant mūsų organizacijas skaitymą atliko ilgametė "Viltis" choristė Stasė Lipšienė, tuo tarpu aukas atnešė Geelonge tautinių šokių "Gegutė" šokėjai ir sporto klubo "Vytis" sportininkai: Lukas Liebich ir Dana Koszela. (Visi dalyvavo Lietuvių Dienose Adelaidėje).

Pritaikintą pamokslą Kristaus gimimo šventei pasakė kun. Eg. Arnašius. Mišių metu dauguma priėmė šv. Komuniją, kurios metu girdėjome giesmes: "Gul šiandiena, Tylią naktį ir Piemenėliams." (Ačiū Birutei Liebich už juosteles).

Po mišių ir išnešus kryžių, prie bažnyčios kunigas parapijiečiams paspaudė ranką ir palinkėjo nuotaikingų švenčių, o vėliau išskubėjo į Melbourną 11 val. pamaldoms.

Neuostabiai gražu, kad mes su šeimomis ir svečiais atsilankome į lietuviškas pamaldas ir kartu atliekame mūsų krikščionišką pareigą.

"Tėviškės Aidams" aukojo:

\$110 J. Šeštakaukas, po \$55 J. Kirša, G. ir M. Varanai, po \$10 A. Savickienė NSW, A. Gudas SA, Mačiulis Geelong, E. Juškevičienė, S. Katinas, po \$5 S. Einikis, A. Kalpokas, A. ir R. Balbaitis, M.

Metų paskutinis ir pirmutinis kapas

Kiekvieni metai praretina mūsų vyresniosios kartos gretas ir sveikatos aplinkybės priverčia apsigyventi slaugos namuose. Mažoje Geelonge apylinkėje tas yra labai pajaučiama, prieš Kalėdų šventes ir slaugos namuose kun. Eg. Arnašius ir Juozas Gailius aplankė P. Varankienę, M. Davalgą, A. Žvirblį, A. Benulį, E. Grufą, Boris ir žmoną Grafą, E. Stukevičienę ir T. Pisarskienę. Vienų amžius virš aštuoniasdešimt, o kitų virš devyniasdešimt. Galbūt vienas iš vyriausių Geelonge lietuvių gyventojų, tai Julius Kazdailis, kuriam per Vasario 16-tą sueina 95 metai. Jis nežino kas yra danties skaudėjimas, nes nėra buvęs pas dantistą, dabar prižiūromas "Glenburne" slaugos namuose.

Tik šventėms prabėgus iš minėtos grupės Albertas Žvirblis gruodžio 28 d. užmerkė akis amžinam poilsiui.

Laidotuvės įvyko sausio 10 d. iš "Kings" laidotuvių biuro, kur trumpas apeigas atliko šv. Petro ir Povilo bažnyčios klebonas Gary. Po apeigų koplyčioje palaidotas į Rytų (Eastern) kapines ir palaidotas pas žmoną Antaniną. Laidotuvėse dalyvavo visa šeima: sūnūs Audrius, Paulius, dukros Rasa ir Aušra ir šeimų vyrų - žmonos ir 9 anūkai. Visi vaikai dar kalba lietuviškai, gyvena Sydney, Melbourne ir Ballarat, nors jaunystėje gyvai reikišė Geelonge lietuvių veikloje, bet sukūrus mišrias šeimas, svetimos įtakos aplinkumi atitraukė nuo lietuviškos veiklos puoselėjimo.

Alberas Žvirblis gimė 1911 m. liepos 1 d. ir sulaukė 91 metų amžiaus. Sutartį atlikęs persikėlė į Geelongą ir būdamas stalius pasistatė namą Nth Geelong. Gyvai reikišė lietuvių gyvenime. Naujakurstėje išdirbo prie Lietuvių Namų 120 val. ir paaugojo 11 svarų - tai dviejų savačių sutaupos. Vėliau prie Lietuvių Namų padidinimo išdirbo papildomai 142 val.

Ilsėkis Ramybėje, Albertai, lai būna tau lengva Australijos žemelė.

Junokas SA, M. Kasperiūnienė, A. Aleinikovienė iš Lietuvos \$US15.

Nuoširdžiausia padėka aukotojams.

"T.A." administracija

Baltas ramybės mėnuo

Vytautas ALMANIS

Pamiškės gyventojas Mykolas pirmą šeštadienį po Naujųjų metų kurs pirtį. Pirtis bus tikrai gera – karšta, sausa, nes kūrenimo pabaigoje Mykolas įmeta į pakurą dar glėbelį perdžiuvusių drebulinių malkų. Nuo jų visašvarinančios liepsnos oras ima skaniai kvėpėti, tampa lengvas ir glosto per dieną skaudžių vėjų nugairintą veidą.

Pirmas vandens kausas ant įkaitintų akmenų panašus į granatos sprogimą, rodos, garas išnešios pirtelę po rąstą. Pradėjęs iš lengvo vanotis, Mykolas jau nebegali sustoti, kol kūnas pasidaro toks lengvas, jog manai gulys ne šiaip sau ant plautų, o kybai kaip koks besvoris debesėlis virš vasariškos pievos. Ir jautiesi ne septyniolikos būtum, mintys į galvą ateina tik lengvos ir malonios, ir tarsi nutolsta sielą graužiantis sudėtingas gyvenimas.

Už pirtelės sienų girgždina sniegą šunelis Duksis, nosimi skaitydama smulkių žvėrelių kojomis išrašytą rąstą. Toks vis dar lengvas ir nebejaucias jokių negalių Mykolas mato save tarsi iš šalies. Ir visi gyvenimo vingiai, skaudūs įvykiai atrodo ne tokie jau svarbūs ir lemtingi.

Ačiū Dievui, prabėgo tas šventinis šurmulys, tie kaip vinimi kalami į smegenis dutūkstantieji tretieji metai. O kas tie

Vakaro skaitiniai

dutūkstantieji tretieji? Ir jų išvakarėse Mykolas ėjo į tvartą šerti nemažos "šeimynos", kurios tokios protingos akys kiekvieną kartą, vos atidarai duris, darniai sužiūra į šeiminingą... Visus gyvulėlius reikia sočiai pašerti, paglostyti, netgi apvalinais paršas žvelgia mažom akutėm, glaudžia riebų šoną prie gardo ir žvirgė žvirgėlia, jog ir jį pakasytum... kiek kartų Mykolas baudėsi eiti Kūčių naktį į tvartą pasiklausti, ką šneka gyvuliai, bet vis susilaikydavo. O jeigu iš tiesų gyvuliai moka kalbėti? Jų pasiklausęs, gal pasijusi esąs menkesnis ir negudresnis už savo keturkojus šeimynykščius...

Mykolas savo nedideliame ūkyje augina viską: miežius ir bulves, karves ir kiaules, turi vištų, kalakutų. Jei tikėti mokslininkais, jis seniai privalėjo sunykti, nes jo ūkis ir toks ūkininkavimas visai netinka Europos Sąjungai, kaip iki 1948 metų netiko ir Sovietų Sąjungai. Pasiutiškai panašios tų agitatorių kalbos – seniau ir dabar. Lyg tie patys žmonės būtų. O gal ir tie patys, kas žino? Specializacija! – vėl rėkia pamokslautojai. Buvo, buvo ta specializacija, kai ištisi karvių miesteliai užsikrėtė leukoze ir niekas nieko negalėjo padaryti. Su žiburiu dabar nerasi, jog žmogaus karvutė sirgtų ta bjauria

didelės bandos liga. Tad ne, vėl įrodinėja, jog žūt būtinai reikalingos tik didelės karvių fermos, tos leukozės ir žiurkių veisyklos.

Netoli Mykolo kuriasi toks neramus kaimynas. Dabar jam atmatavo porą šimtų hektarų – tai anas sakosi, jog mažai, reikėtų tūkstančio ar dviejų! Pažįsta jį Mykolas nuo jaunumės. Augino nutrijas ir kailiukus vežė į Tiumenę, vyko statyti BAM-ą, žuvį jūroje gaudė, megziniais Rusijoje prekiaavo. Dabar nutarė ūkininkauti ir greit pralobti. Gavo iš banko didelę paskolą, pasistatė miestietišką namą sau, greta tokį patį – sūnui, mašinikę pirkosi sau, antrą – sūnui, ir pinigai pasibaigė. Žadėjo specializuotis – sėti vien rapsus ar bananus ir vis pašiepavo savo atsilikusį kaimyną, kam šis augina viską. Bankas pristojo – reikia gražinti paskolą. Tad žmogus visur ir visiems skundžiasi, jog jį nori sužlugdyti, į laikraščius rašo. Sako, jei niekas nepagelbės – pasikarsiąs. Tokia tai specializacija...

Svetimi vėjai iš visų pusių lankstė, siūbavo stiprų kaimo medį. Lyg ir nuščiavo svetimi vėjai, o tą vos besilaikantį medį ėmė draskyti savi vėjukai. Nejaugi šitie įveiks Lietuvos kaimo medžio nebetvirtas šaknis? Neatsimena

Mykolas tokių metų, kad kaimietis, nors ir visai neturtingas, būtų badavęs. Netgi karo, pokario metais turėjo ko pavalgyti, kitus pamaitinti.

Ir Mykolas jau kažkelintą kartą įnirtingai vanoja save vanta. Atrodo, jog čiažo ne save, o visus tuos, kurie varė į kolūkius, griovė vienkiemius, muša vanta tuos politikos balamūtus, kurie, siekdami naudos sau, agitavo žmones, jog šie per patį darbymetį stovėtų ant vieškelio. Verčiau pasirūpintų savo samdiniams...

Dabar Mykolas tikrai jaučiasi nuvijęs, bent jau iš savo sodybos, visus rūpesčius, vargus ir mato save dar stiprų bei jauną. O, kad šitą akimirka tęstūsi visą laiką!

Sausis kaimiečiams – lyg ir atostogų metas. Pasibaigė didieji darbai, o nauji dar tik prasidės. Eina sniegu basas Mykolas ir nešasi rankose klumpes. Jas apsiaus tik prieangyje, kad žmonikė nesibartų ir neišmetinėtų, jog vaizduojas jauną. Dangus sėte prisėtas žvaigždžių. Vieną jų, pačią ryškiausią, Mykolas laiko Betliejaus žvaigžde. Gal tos žvaigždės vedini Lietuvą jau pasiekė Trys karaliai, nešdami žmonėms gerą naujieną ir ramybę...

- Garbė Jėzui Kristui! – taria Mykolas, peržengdamas trobos slenkstį. Taip Lietuvoje (bent jau Šiaurės Lietuvoje) priimta sakyti grįžus iš pirties.

Iš "Valstiečių laikraštis"

Čia priėjo Kindziulis...

Perėjoje susiginčijo dvi moteriškės. O Kindziulis prieti negalėjo: užsidedė raudona šviesa.

Pas žymų poetą ateina jauna gydytoja ir sako: - Aš mečiau mediciną, nes noriu tapti poete. Šitaip, manau, būsiu naudingesnė žmonėms.

Čia priėjo Kindziulis ir tarė:

Jūs jau labai daug naudos davėte žmonėms, mesdama mediciną.

Po ilgo ir nuobodaus pranešimo spaudos konferencijoje vedantysis klausia: - Ar bus klausimų?

Čia atsistojo Kindziulis ir paklausė:

- Kelinta dabar valanda?

- Na, tai ant antros kojos, - siūlo vaišingas šeiminingas svečiui.

Čia priėjo Kindziulis ir tarė:

- Bepigu šimtakoju...

- Matyt, naktį bus audra, - sako

išeidamas ir imdamas skėtį vyras.

Čia priėjęs Kindziulis patikslina:

- Jeigu laiku grįši, nebūs.

Kalbasi dvi elegantiškos ponios:

- Brangioji, tiesą sakai, visi vyrai vienodi...

Čia priėjo Kindziulis ir tarė:

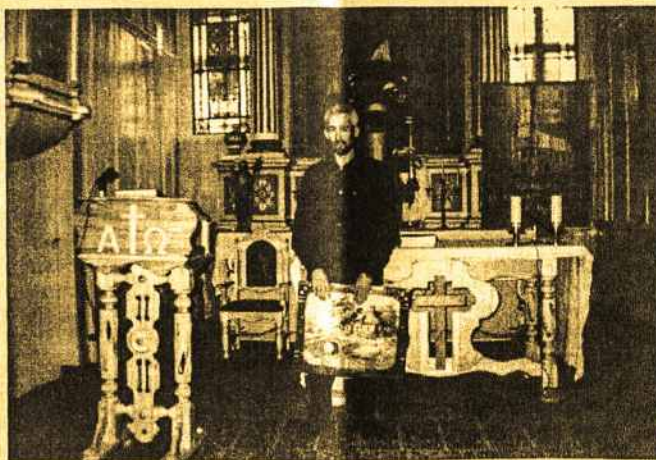
- Tai kodėl jūs taip dažnai juos keičiate?

Gerai suplanuoti netikėtumai

(Atkelta iš 3-čio psl.)

gerai suvokė visi kandidatai, visi piliečių bendruomenės nariai, bet toli gražu ne visi rinkėjai.

Reikia labai stengtis, kad nepamatytumei Lietuvos pažangos. Tačiau tik reginti ją, gali būti konstruktyvi ir vaisinga kalba apie esamą ir būsimą bėdų bei reikalų sprendimo būdus ir laiką. Kyla neeilinės svarbos uždavinys padėti prezidentui vykdyti Konstitucijos jam priskirtas pareigas. Seimas ir Vyriausybė, o ypač finansų ministrai tai daro labai veiksmingai. Neišsemiamos paprotinimo galios. Daug pajėgia ir piliečių bendruomenė. Tik, skaudu pripažinti- lėtokai ji bręsta. Tačiau Kauno pavyzdys įkvėpia. Kauniečiai susivokė esą Laikinosios sostinės piliečiai. Susivoks ir kiti, nes, tiesą pasakius, visi turi jėgos, kai susivokia, kad iš tikrųjų jos turi.

Valdas Eimanavičius medžio skulptorius - menininkas. Jo darbai - kryžiai puošia ne tik Šakių rajono, pakeles, bet yra Kryžių kalne, meniškias rūpintojėlis rymo prie amžiancos oilsio vietos prosenėlių bei tėvo Valdemaro (Pilviškiuose).

Meno mokslų "nekanandės", bet jau aštuntuosius eidamas pastebėdavo medžio šakutėse įvairius gyvūnus, kurie atgydavo tik pirštukus prilietus.

Kidulių bažnyčioje (Šakių raj.) Valdo padirbtas altorius, kėdė ir sakykla.

Nuotraukoje skulptorius Valdas laikintis paveikslą, kurį dovanojo Kidulių klebonas.

Miniatiūros

Joana Danutė Žilaitytė

DABAR

Dabar ant mano stalo tik paskutinis pilnas vilties brolio laiškas, baltas rožinis, sena tėtų fotografija ir sutuoktūvių žiedas (nesilaiko ant suplonėjusių pirštų).

Dabar man vis vien: pavasaris ar žiema, skleidžiasi medžių lapai ar krinta. Dabar aš panaši į nykią rudeno pievą.

TAI BUVO

Tai buvo seniai, kai medžiai augo iki debesų ir dainavo žuvis.

Paupio smėlis šveitė kaip auksas.

Lietus kvėpėjo alyvų žiedais.

O aš tikėjau, kad mano motina niekada nenumirs.

ANKSČIAU IR DABAR

Kaip noriai jaunystėj užsikraudavau naštas.

O kai jų nepakeldavau – verkdavau.

Ir vėliau naštas užsikraudavau.

Nepakeldavau. Bet jau neverkdavau. Tik stebėdavau savo atkaklumu.